Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 11. januarja 2017*

„Pritožba — Dostop do dokumentov institucij — Uredba (ES) št. 1049/2001 — Člen 3 — Pojem dokumenta — Člen 2(3) — Dokumenti, ki jih ima neka institucija — Opredelitev informacij, vključenih v neko zbirko podatkov — Obveznost pripraviti neobstoječi dokument — Neobstoj — Obstoječi dokumenti, ki jih je mogoče pridobiti iz zbirke podatkov“

V zadevi C-491/15 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 18. septembra 2015,

Rainer Typke, stanujoč v Hasbergnu (Nemčija), ki ga zastopa C. Cortese, odvetnik,

pritožnik,

druga stranka v postopku:

Evropska komisija, ki jo zastopata F. Clotuche-Duvieusart in B. Eggers, agentki,

tožena stranka na prvi stopnji,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, J.-C. Bonichot (poročevalec), A. Arabadjiev, C. G. Fernlund in S. Rodin, sodniki,

generalni pravobranilec: M. Bobek,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 21. septembra 2016

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

1 Rainer Typke s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 2. julija 2015, Typke/Komisija (T-214/13, v nadaljevanju: izpodbijana sodba, EU:T:2015:448), ker je Splošno sodišče s to sodbo zavrnilo njegovo tožbo za razglasitev ničnosti odločbe Komisije z dne 5. februarja 2013, s katero je bila zavrnjena njegova prva prošnja za dostop do dokumentov v zvezi s predizbirnimi testi javnega natečaja EPSO/AD/230-231/12 (v nadaljevanju: sporna odločba).

Pravni okvir

2 Uredba Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 331) v členu 1(a) določa:

„Namen te uredbe je:

(a) na podlagi javnega ali zasebnega interesa določiti načela, pogoje in omejitve, ki urejajo pravico dostopa do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (v nadaljnjem besedilu ‚institucije‘), določene v členu 255 Pogodbe ES, da bi zagotovili čim širši dostop do dokumentov“.

3 Člen 2 te uredbe, naslovljen „Upravičenci do dostopa in področje uporabe“, določa:

„1. Vsi državljani Unije in vse fizične ali pravne osebe s prebivališčem ali statutarnim sedežem v eni od držav članic imajo pravico do dostopa do dokumentov institucij ob upoštevanju načel, pogojev in omejitev, določenih s to uredbo.

[…]

3. Ta uredba se uporablja za vse dokumente institucij, to je za dokumente, ki jih institucije pripravijo ali prejmejo in so v njihovi lasti, na vseh področjih delovanja Evropske unije.

4. Brez poseganja v člena 4 in 9 so dokumenti dostopni javnosti na pisno prošnjo ali neposredno v elektronski obliki ali prek registra. […]

[…]“

4 Člen 3(a) navedene uredbe določa:

„V tej uredbi:

(a) ‚dokument‘ pomeni neko vsebino ne glede na to, kakšen je njen medij (napisan[o] na papirju ali shranjen[o] v elektronski obliki ali kot zvočni, vizualni ali avdiovizualni zapis) o vprašanju, nanašajočem se na politiko, dejavnosti ali odločitve s področja odgovornosti institucije“.

5 Člen 4(6) Uredbe št. 1049/2001 določa:

„Če velja katera od izjem le za dele zahtevanega dokumenta, se drugi deli dokumenta objavijo.“

6 Člen 10(1) te uredbe določa:

„Prosilec ima dostop do dokumentov, da jih pregleda na kraju samem ali da dobi kopijo, vključno z elektronsko kopijo, kjer je ta na voljo, skladno s svojimi željami. […]“

Dejansko stanje in sporna odločba

7 R. Typke je Evropski urad za izbor osebja (v nadaljevanju: EPSO) na podlagi Uredbe št. 1049/2001 zaprosil za dostop do „razpredelnice“, ki vključuje vrsto anonimiziranih podatkov iz predizbirnih testov javnih natečajev, na katerih je sodeloval (postopek GESTDEM 2012/3258).

8 Zahtevana „razpredelnica“ bi morala po njegovem mnenju vsebovati informacije o kandidatih na določenih natečajih EPSO, vprašanjih, ki so jim bila postavljena, zahtevanih in dejansko danih odgovorih ter uporabljenih jezikih. Nekatere informacije, kot je identiteta kandidatov ali vsebina vprašanj in odgovorov, bi morale biti nadomeščene z različnimi oznakami, ki bi jih bilo mogoče medsebojno povezati, ne da bi bila razkrita konkretna vsebina.

9 To prvo prošnjo je EPSO z odločbo z dne 9. avgusta 2012 zavrnil, med drugim ker „razpredelnica“, za katero je zaprosil pritožnik, ni obstajala.

10 Pritožnik je 21. avgusta 2012 na podlagi člena 7(2) Uredbe št. 1049/2001 pri Komisiji vložil potrdilno prošnjo za dostop. Ob tej priložnosti je navedel, da se njegova prošnja ne nanaša na to, da EPSO izdela nov dokument, tako da združi informacije iz obstoječih dokumentov, temveč na pridobitev dostopa do vrste dokumentov, ki jih EPSO ima v elektronski obliki, iz katerih je izključena vsakršna informacija, ki je zajeta z eno od izjem od pravice do dostopa, določenih v členu 4 te uredbe.

11 Komisija je s sporno odločbo zavrnila to potrdilno prošnjo, med drugim ker se je dejansko nanašala na pridobitev dostopa do neobstoječega dokumenta.

12 Pritožnik je poleg tega 28. decembra 2012 pri EPSO vložil drugo prošnjo za dostop do dokumentov (postopek GESTDEM 2013/0068) ter nato 30. januarja 2013 potrdilno prošnjo. Ker do izteka določenega roka Komisija ni sprejela odločbe, je pritožnik sklepal na odločbo o zavrnitvi zaradi molka organa.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

13 R. Typke je s tožbo, vloženo 15. aprila 2013 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, predlagal razglasitev ničnosti, prvič, sporne odločbe, sprejete v okviru postopka GESTDEM 2012/3258, in drugič, odločbe zaradi molka organa o zavrnitvi dostopa do dokumentov v zvezi z drugo prošnjo, do katere je prišlo v okviru postopka GESTDEM 2013/0068.

14 Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo ugotovilo, da je izrecna odločba z dne 27. maja 2013 nadomestila odločbo zaradi molka organa in da je zato treba postopek glede tožbe ustaviti v delu, v katerem je uperjena zoper to odločbo zaradi molka organa. Ker je pritožnik vlogo za razširitev tožbe na odločbo z dne 27. maja 2013 vložil po izteku roka za vložitev ničnostne tožbe zoper to odločbo, jo je Splošno sodišče zavrglo kot nedopustno.

15 Splošno sodišče je glede predlogov iz tožbe, usmerjenih zoper sporno odločbo, ugotovilo, da se prošnja za dostop ne nanaša na dostop, niti delni, do enega ali več obstoječih dokumentov EPSO, temveč, nasprotno, na to, da Komisija izdela nove dokumente, ki jih ni mogoče zgolj pridobiti iz zbirke podatkov z običajnim ali rutinskim iskanjem z obstoječim iskalnim orodjem. Iz teh razlogov je Splošno sodišče tožbo zavrnilo.

Predlogi strank

16 R. Typke s pritožbo Sodišču predlaga, naj:

— razveljavi izpodbijano sodbo, ker je Splošno sodišče s to sodbo zavrnilo tožbo, vloženo zoper sporno odločbo;

— razveljavi sodbo v delu, v katerem mu je naloženo plačilo stroškov;

— razglasi sporno odločbo za nično in

— Komisiji naloži plačilo stroškov, ki so mu nastali na prvi in drugi stopnji.

17 Komisija Sodišču predlaga, naj zavrne pritožbo in pritožniku naloži plačilo stroškov.

Predlog za ponovno odprtje ustnega postopka

18 Po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca 21. septembra 2016 je R. Typke z vlogo, ki jo je 7. novembra 2016 vložil v sodnem tajništvu Sodišča, predlagal, naj se odredi ponovno odprtje ustnega dela postopka. V utemeljitev svojega predloga v bistvu trdi, da je generalni pravobranilec navedel trditev o razlagi pojma obstoječega dokumenta v smislu Uredbe št. 1049/2001, ki ni bila predmet kontradiktorne razprave pred Sodiščem.

19 Navesti je treba, da lahko Sodišče v skladu s členom 83 Poslovnika po opredelitvi generalnega pravobranilca kadar koli odredi ponovno odprtje ustnega dela postopka, zlasti če meni, da zadeva ni dovolj razjasnjena ali če je v zadevi treba odločiti na podlagi trditve, o kateri stranke ali zainteresirani subjekti iz člena 23 Statuta Sodišča Evropske unije niso razpravljali (sodba z dne 28. aprila 2016, Borealis Polyolefine in drugi, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 in od C-391/14 do C-393/14, EU:C:2016:311, točka 40).

20 V obravnavani zadevi to ni tako. R. Typke je namreč v pisnem delu postopka pojasnil svoje trditve o razlagi Uredbe št. 1049/2001 in pojma obstoječega dokumenta. Tako Sodišče po opredelitvi generalnega pravobranilca meni, da je zadeva dovolj razjasnjena, da lahko odloči v njej, in da v obravnavani zadevi ni treba odločiti na podlagi trditev, o katerih se ni razpravljalo.

21 Glede na zgornje preudarke Sodišče meni, da ni treba odrediti ponovnega odprtja ustnega dela postopka.

Pritožba

Prvi pritožbeni razlog

– Trditve strank

22 Pritožnik s prvim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je s tem, da je razsodilo, da dostop do informacij, ki jih je zahteval, pomeni izdelavo novega dokumenta, večkrat napačno uporabilo pravo.

23 Prvič, v nasprotju s tem, kar je razvidno iz točk 54 in 58 izpodbijane sodbe, naj bi iz točk 110, 112, 116 in 118 sodbe z dne 26. oktobra 2011, Dufour/ECB (T-436/09, EU:T:2011:634), izhajalo, da bi bilo treba normalizirano relacijsko zbirko podatkov, kakršna je ta, ki vključuje informacije, ki jih zahteva pritožnik, razumeti kot en dokument. Splošno sodišče naj bi zato storilo napako s tem, da je razlikovalo med informacijami iz zbirke podatkov in dokumenti, ki jih je mogoče pridobiti iz nje.

24 Iz točk 93, 94, 108 in 109 iste sodbe naj bi bilo razvidno, da pojem dokumenta v smislu Uredbe št. 1049/2001 vključuje tudi vsako posamezno datoteko ter vsak pojav njene vsebine v zbirki podatkov. Podobno naj bi bila vsakršna kombinacija podatkov, pridobljena iz različnih datotek, dokument, saj je v normalizirani zbirki podatkov mogoče kakršno koli iskanje.

25 Drugič, Splošno sodišče naj bi v točkah od 68 do 70 izpodbijane sodbe napačno razlagalo pojem obstoječega dokumenta v smislu Uredbe št. 1049/2001. Iz točke 150 sodbe z dne 26. oktobra 2011, Dufour/ECB (T-436/09, EU:T:2011:634), naj bi bilo namreč razvidno, da se vsaka prošnja za dostop do informacij, vključenih v zbirko podatkov, nanaša na „obstoječi dokument“ v smislu člena 2(3) Uredbe št. 1049/2001, če se lahko potrebno iskanje izvede z „iskalnimi orodji, ki so na voljo“ za to zbirko podatkov.

26 V normalizirani relacijski zbirki podatkov naj bi bila iskalna orodja, ki so na voljo, upravljalni sistemi, ki se odzovejo na poizvedbe strukturiranega poizvedovalnega jezika (*Structured Query Language*) (v nadaljevanju: poizvedbe SQL). Te poizvedbe naj bi bila vprašanja za iskanje, ki jih lahko uporabnik oblikuje po svoji želji. Splošno sodišče naj bi zato nepravilno razsodilo, da pomeni oblikovanje poizvedbe SQL, ki se še ni uporabila za upravljanje zbirke podatkov, programiranje novega iskalnega orodja, ki torej ni „na voljo“ v smislu sodbe z dne 26. oktobra 2011, Dufour/ECB (T-436/09, EU:T:2011:634).

27 S tem naj bi Splošno sodišče nepravilno ugotovilo, da je običajno ali rutinsko iskanje v smislu točke 153 zadnjenavedene sodbe tisto, ki se opravi s predprogramiranimi poizvedbami SQL.

28 Tretjič in nazadnje, z razlago, ki jo je Splošno sodišče podalo o pojmu „obstoječi dokument“, bi lahko bil Uredbi št. 1049/2001 odvzet polni učinek. Dostop do vseh informacij, za katere ne obstaja predprogramirana poizvedba SQL, naj bi bil tako izključen. Institucije bi tako lahko zamikalo prikriti elektronske dokumente zlasti tako, da bi jih razdelile na več delov, ki jih ne bi bilo mogoče najti s predprogramiranimi poizvedbami SQL. Poleg tega, ker bi bilo institucijam preprečeno uporabiti nove poizvedbe SQL, bi bilo težko samodejno zakriti podatke, zajete z eno ali več izjem iz člena 4 te uredbe, kakršni so osebni podatki.

29 Komisija predlaga, naj se prvi pritožbeni razlog zavrne.

– Presoja Sodišča

30 Elektronska zbirka podatkov res lahko omogoča zajem vseh informacij, ki jih vključuje. Vendar možnost, da se iz take zbirke podatkov izdela dokument, ne dopušča sklepa, da je treba ta dokument opredeliti za obstoječ v smislu Uredbe št. 1049/2001.

31 Sodišče je namreč že razsodilo, da se pravica dostopa do dokumentov institucij nanaša le na obstoječe dokumente, ki jih zadevna institucija hrani, in da se ni mogoče sklicevati na Uredbo št. 1049/2001, da bi se institucijo zavezalo k izdelavi dokumenta, ki ne obstaja (glej v tem smislu sodbo z dne 2. oktobra 2014, Strack/Komisija, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, točki 38 in 46). Iz tega je razvidno, kot je Splošno sodišče pravilno ugotovilo v točki 55 izpodbijane sodbe, da bi bila prošnja za dostop, zaradi katere bi Komisija ustvarila nov dokument – pa čeprav na podlagi elementov, ki so že v obstoječih dokumentih, ki jih hrani – zunaj okvira Uredbe št. 1049/2001.

32 Splošno sodišče je torej pravilno, med drugim v točkah od 56 do 59 izpodbijane sodbe, preučilo vprašanje, do katere mere zajem informacij, ki so vsebovane v elektronski zbirki podatkov, omogoča izdelavo obstoječega dokumenta in ne pomeni izdelave novega dokumenta.

33 Treba pa je poudariti, da glede statičnih dokumentov, zlasti papirnatih ali v obliki elektronske datoteke, zadostuje preveriti obstoj nosilca in njegove vsebine, da bi se ugotovilo, ali dokument obstaja.

34 Vendar tako ravnanje ni združljivo z dinamičnostjo elektronskih zbirk podatkov, saj dokument, ki ga je mogoče zelo preprosto izdelati iz informacij, ki so že vključene v zbirko podatkov, ni nujno obstoječi dokument v pravem pomenu besede, kot je navedel generalni pravobranilec v točki 46 sklepnih predlogov.

35 Zato je treba pri elektronskih zbirkah podatkov med obstoječim in novim dokumentom razlikovati na podlagi merila, ki je prilagojeno tehničnim značilnostim teh zbirk in je v skladu s ciljem Uredbe št. 1049/2001, katere namen je, kot je razvidno iz uvodne izjave 4 in člena 1(a) te uredbe, „zagotoviti čim širši dostop do dokumentov“.

36 Ni sporno, da je mogoče glede na strukturo informacij in v mejah njihovega programiranja te informacije, ki jih zbirke podatkov vsebujejo, ponovno razvrstiti, povezati in prikazati na različne načine s programskimi jeziki. Vendar računalniško programiranje in računalniško upravljanje takih zbirk podatkov ne spadata med postopke, ki jih v okviru vsakdanje uporabe izvršujejo končni uporabniki. Ti namreč dostopijo do informacij, ki so vključene v zbirko podatkov, tako, da uporabijo predprogramirana iskalna orodja. Ta orodja jim omogočijo, da enostavno izvršijo standardizirane postopke, da bi se prikazale informacije, ki jih običajno potrebujejo. V tem okviru z njihove strani načeloma ni potrebna znatna naložba.

37 V teh okoliščinah je treba za obstoječi dokument šteti vse informacije, ki jih je mogoče s predprogramiranimi iskalnimi orodji zajeti iz elektronske zbirke v okviru njene vsakdanje uporabe, tudi če te informacije niso bile še nikoli prikazane v tej obliki ali niso nikoli bile predmet iskanja s strani uslužbencev institucij.

38 Iz tega sledi, da so lahko institucije za izpolnitev zahtev Uredbe št. 1049/2001 primorane k oblikovanju dokumenta iz informacij, ki so vključene v zbirko podatkov, z uporabo obstoječih iskalnih orodij.

39 Kot je navedel generalni pravobranilec v točki 47 sklepnih predlogov, pa je treba kot nov dokument, in ne kot obstoječega, šteti vsako informacijo, za katere zajem iz zbirke podatkov je potrebna znatna naložba.

40 Iz tega sledi, da je treba vsako informacijo, za pridobitev katere je potrebna sprememba ureditve elektronske zbirke podatkov oziroma iskalnih orodij, ki so trenutno na voljo za zajem informacij, opredeliti kot nov dokument.

41 Taka razlaga pojma obstoječega dokumenta ustreza cilju Uredbe št. 1049/2001, ki je zagotoviti javnosti čim širši dostop do dokumentov institucij, in je daleč od tega, da se tej uredbi, kot trdi pritožnik, odvzame polni učinek. Prosilci za dostop do informacij, ki so vključene v neko zbirko podatkov, so namreč načeloma upravičeni do dostopa do informacij, ki so enake tistim, do katerih imajo dostop uslužbenci institucij.

42 Pritožnik tudi nepravilno trdi, da bi se s to razlago pojma obstoječega dokumenta institucijam odvzela možnost, da bi z novimi poizvedbami SQL zakrile podatke, zajete z eno ali več izjem iz člena 4 Uredbe št. 1049/2001, zaradi odobritve delnega dostopa do dokumenta.

43 V tem kontekstu pritožnik ne razume, da je treba razlikovati med merili, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti, ali se prošnja za dostop nanaša na obstoječi dokument, in tehničnimi rešitvami za posredovanje takega dokumenta. Če je zaprošeni dokument obstoječ, lahko institucije uporabijo kakršno koli tehnično sredstvo, da po potrebi zakrijejo nekatere podatke.

44 Poleg tega je glede trditve pritožnika, da bi lahko institucije prikrile elektronske dokumente, treba ugotoviti, da se abstraktna možnost izbrisa ali uničenja dokumenta v istem obsegu nanaša tako na dokumente, ki so na fizičnem nosilcu, kot dokumente, izdelane z zajemom iz neke zbirke podatkov.

45 Na podlagi vseh zgoraj navedenih preudarkov je treba preučiti trditev pritožnika, da je Splošno sodišče v točkah od 68 do 70 izpodbijane sodbe storilo napake pri pravni opredelitvi dokumenta, na katerega se je nanašala prošnja za dostop v postopku GESTDEM 2012/3258.

46 Iz točke 67 izpodbijane sodbe je razvidno, da zadevna zbirka podatkov omogoča zajem informacij z uporabo poizvedb SQL in da pritožnik pri Splošnem sodišču ni izpodbijal tega, da dostop do kombinacije podatkov, na katero se nanaša njegova prošnja, predpostavlja računalniško programiranje, to je izdelavo novih poizvedb SQL.

47 Ob upoštevanju preudarkov iz točk od 31 do 40 te sodbe je Splošno sodišče v točki 68 izpodbijane sodbe pravilno razsodilo, da postopkov, ki bi pomenili programiranje novih poizvedb SQL, ni mogoče enačiti z običajnim ali rutinskim iskanjem v zadevni zbirki podatkov, opravljenim z iskalnimi orodji, ki so Komisiji na voljo za to zbirko podatkov, in da bi bilo torej za zahtevane informacije treba ustvariti novi dokument.

48 Iz istih razlogov je Splošno sodišče v točkah 69 in 70 izpodbijane sodbe pravilno razsodilo, da so v tem primeru iskalna orodja, ki so Komisiji na voljo v zadevni zbirki podatkov, predprogramirane poizvedbe SQL.

49 Ob upoštevanju tega, kar je bilo razsojeno v zgornjih točkah te sodbe, je treba kot brezpredmetno zavrniti trditev pritožnika, da je Splošno sodišče v točkah 54 in 58 izpodbijane sodbe napačno razlikovalo med informacijami, ki so vključene v neko zbirko podatkov, in dokumenti, ki jih je mogoče iz nje pridobiti.

50 Glede na vse navedeno je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti.

Drugi pritožbeni razlog

– Trditve strank

51 Pritožnik z drugim pritožbenim razlogom trdi, da sklep Splošnega sodišča v točki 80 izpodbijane sodbe, da se njegova prošnja ni nanašala na obstoječe dokumente, temelji na več napačnih premisah.

52 Prvič, trdi, da je Splošno sodišče v točkah 61, 67 in 73 izpodbijane sodbe izkrivilo dejstva. Meni, da se je njegova prošnja nanašala na obstoječe dokumente, saj je vključevala dostop do vseh elektronskih dokumentov, iz katerih bi bilo mogoče rekonstruirati neko razpredelnico. Vendar naj ne bi zahteval izdelave neke razpredelnice in zato naj z njegovo prošnjo ne bi bil zahtevan nikakršen izbor podatkov. Le zaradi lažje obdelave te prošnje naj bi pritožnik predlagal uporabo poizvedb SQL.

53 Posamezni izpisi rezultatov, ki jih je EPSO poslal kandidatom, ki so opravljali teste, naj bi pritožniku vsekakor omogočili izdelavo zadevne razpredelnice.

54 Drugič, pritožnik trdi, da je Splošno sodišče v točkah 58, 66 in 68 izpodbijane sodbe nepravilno razsodilo, da se njegova prošnja za dostop nanaša na informacije, razvrščene na način, ki ni predviden z zadevno zbirko podatkov.

55 Zadevna zbirka podatkov naj bi bila namreč v nasprotju z ugotovitvijo Splošnega sodišča v točkah 62 in 63 izpodbijane sodbe sestavljena iz več kot 500 normaliziranih razpredelnic in naj bi omogočala kakršno koli iskanje, vključno s tem, ki ga zahteva pritožnik, brez kakršnega koli kompleksnega postopka. Poleg tega naj bi bilo vsako polje razpredelnic, ki so v normalizirani zbirki podatkov, povezano z eno oznako. Zato naj bi bilo mogoče vsak parameter v prošnji pritožnika predstaviti s tako oznako, ne da bi bilo treba razkriti vsebino zadevnega polja.

56 Tretjič in nazadnje, pritožnik trdi, da je Splošno sodišče v točkah 66 in 67 izpodbijane sodbe izkrivilo dokaze. Najprej, nepravilno naj bi se oprlo na domnevo zakonitosti, ki se navezuje na izjavo Komisije, da zaprošeni dokumenti ne obstajajo. Pritožnik naj bi to izjavo izpodbijal, nasprotovala pa naj bi ji tudi sama narava zadevne zbirke podatkov. Dalje, iz prošnje za dostop naj bi bilo jasno razvidno, da ji je mogoče ugoditi s tem, da se pritožniku odobri dostop do upoštevnih dokumentov, ki so obstoječi.

57 Komisija predlaga, naj se drugi pritožbeni razlog zavrne.

– Presoja Sodišča

58 Iz ustaljene sodne prakse Sodišča je razvidno, da presoja Splošnega sodišča, ki jo opravi o dejanskem stanju zadeve, ki mu je predložena, ni pravno vprašanje, ki bi bilo zajeto z nadzorom Sodišča, razen če je v ugotovitvah Splošnega sodišča vsebinska napaka ali izkrivljanje, ki sta očitno razvidna iz listin iz spisa.

59 S trditvami pritožnika o napačni analizi Splošnega sodišča glede obsega prošnje za dostop do dokumentov, razpoložljivosti zahtevanih informacij, vrste in ureditve razpoložljivih informacij, zmožnosti obstoječih iskalnih instrumentov, s katerimi bi bilo mogoče ugoditi njegovi prošnji, in glede obsega postopkov, ki bi jih morala Komisija opraviti, da bi ugodila njegovi prošnji, pa se izpodbija presoja dejanskega stanja, ki jo je opravilo Splošno sodišče, ne da bi bilo dokazano kakršno koli izkrivljanje listin iz spisa. Te trditve so torej nedopustne.

60 Zato je treba drugi pritožbeni razlog zavreči.

61 Iz vsega zgoraj navedenega sledi, da je treba pritožbo v celoti zavrniti.

Stroški

62 V skladu s členom 184(2) Poslovnika Sodišča to odloči o stroških, če pritožba ni utemeljena.

63 V skladu s členom 138(1) istega poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi člena 184(1) tega poslovnika, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

64 Komisija je predlagala, naj se R. Typkeju naloži plačilo stroškov, in ker ta s predlogi ni uspel, se mu naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. Rainerju Typkeju se naloži plačilo stroškov.

Podpisi